

Marias liv: Kristi gravlegging

Bildene av la Pietà viser oss enda en gang Jesus i Marias armer. Moren tar på nytt imot Sønnen som er foraktet av menneskene. En ny artikkel i serien om Marias liv.

10.02.2014

Jesus døde ved tretiden om ettermiddagen, timen da lammet ble slaktet i Tempelet før påskemåltidet, som nå var nært forestående. Det fjerde evangelium understreker denne symbolikken allerede i de

første kapitlene, når det legger følgende ord i Døperens munn, idet han peker ut Jesus for en gruppe disipler: *Se – der er Guds lam, som tar bort verdens synd* (Jo 1,29). Maria forble ved korsets fot, sammen med Johannes og de hellige kvinnene. Med blikket festet på sin sønn klarte hun ikke forlate dette stedet. Hun skulle fremdeles lide meget, før hun kunne legge hans legeme i graven.

Ved solnedgangen ved sekstiden om ettermiddagen begynte allerede sabbaten, som dette året var meget høytidelig, fordi den falt samtidig med jødernes påske. Det var ikke passende på en så stor høytid at de dømtes kroppar skulle bli hengende på korsene. Derfor henvendte en gruppe skriftlærde seg til Pilatus og ba ham om *å la benene deres knuse, og få likene tatt ned* (Jo 19,31). Den romerske prokuratoren sendte noen soldater for å utføre dette dystre oppdraget. Vi kan forestille oss

Marias forferdelse da hun på Golgata så en soldatavdeling bevæpnet med stokker og spyd. Den hellige Johannes beskriver scenen: *Soldatene kom da og knuste benene først på den ene og så på den andre av dem som var korsfestet sammen med ham; men da de kom til Jesus, så de at han allerede var død; de lot da være å knuse hans ben. Men en av soldatene stakk et spyd i siden på ham, så blod og vann fløt ut (Jo 19,32-34).*

Lansen gjennomboret Jesu hjerte, han var allerede død, og såret dypt Maria sjel, og slik ble Simeons profeti oppfylt: *også ditt hjerte skal bli rammet av et sverd (Lk 2,35)*. Den hellige Johannes, som var øyenvitne, ser i denne episoden også oppfyllelsen av andre profetier, spesielt dem som henviser til påskelammet: *Ben skal ikke knuses på ham (Jo 19,36, jf Jes 53,34)*. Og et annet sted i Skriften står det: *De skal*

se på ham som de har gjennomboret
(Jo 19,37, jf. Sak 12,10).

Det hastet. Josef fra Arimatea og Nikodemos, gudfryktige menn og medlemmer av Rådet, Herrens disipler i det skjulte, gikk til Pilatus og ba modig om å få utlevert Herrens legeme. Da Pilatus hadde fastslått at døden var inntruffet, tillot han det. Josef kom så dit med noen tjenere som bar stigen for å ta ned legemet fra korset, og svøpte det i et stort laken. Nikodemos kom også dit og *han brakte med seg en blanding av myrra og aloe, omkring hundre pund* (Jo 19,39): en stor mengde krydder, en kongelig begravelse verdig. *Så tok de Jesu legeme og svøpte det i linklær, med krydderet i, slik som det er skikk ved jødiske begravelser* (Jo 19,40)

Den kristne fromhet har dvelt ved denne situasjonen i evangeliet for å reflektere med følelse og andakt over bildet av Maria med den døde

Sønnen i fanget. Det er den velkjente scenen Pietà, som her udødeliggjort i kunsten gjennom utallige malerier og skulpturer. Kanskje det var i dette øyeblikket, da hun holdt Kristi plagede og ennå ikke vaskede kropp, at Jomfruen og de andre kvinnene begynte å synge klagesangene, slik som det var vanlig blant folkeslagene i Midtøsten den gang og ennå i dag enkelte steder. Evangeliet er sparsommelig med detaljer, men i gamle tradisjonelle dokumenter blir denne scene beskrevet med alle enkeltheter, og det er lagt i Marias munn – slik for eksempel den hellige Efraim på 400-tallet gjør – noen klagesanger der Madonnaen gir utløp for sin smerte, men samtidig er helt i samsvar med Guds vilje.

Tilslutt ble Jesus lagt på Josefs eiendom, noen skritt fra Golgata. *Der hvor han var blitt korsfestet, var det en hage, og i hagen en ny grav, hvor ennå aldri noen var blitt lagt. Og*

siden det var helgaften hos jødene, og graven lå like i nærheten, la de Jesus i den (Jo 19,41-42). Josef fra Arimatea veltet en stor sten foran inngangen og gikk bort (Mt 27,60). Snart skulle den store og høytidelige sabbaten begynne. Men til tross for at det var høytid ba representanter for yppersteprestene og fariseerne dagen etter Pilatus om å sette ut en tropp soldater for å bevokte stedet. Pilatus sa ja til dette. De gikk da av sted og sikret graven, både med vakter og med et segl som de satte på stenen (Mt 27,66).

Troen på Jesus Kristus, Messias og Guds sønn, virket nå utslokt på jorden. Men den strålte med kraft i hans Mors hjerte, som ikke hadde glemt sønnens løfte: *etter tre dager vil jeg oppstå igjen (Mt 27,63).*

J. A. Loarte

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
marias-liv-kristi-gravlegging/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/marias-liv-kristi-gravlegging/)
(06.08.2025)